УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897. № 10 (96)

2000

ЖОВТЕНЬ

НОВІ КНИГИ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР" ПОПОВНЯТЬ ВАШІ КНИЖКОВІ ПОЛИЦІ:

В. Цимбалістий, ЧСВВ. **Світло на світанку третього тисячоліття** *– 496 с.*

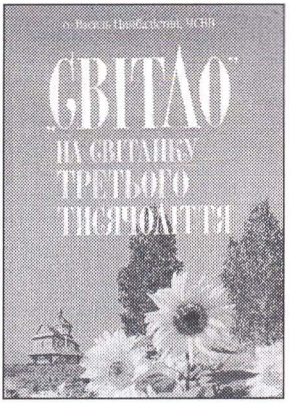

Ця гарно оформлена книга є збірником статей довголітнього редактора католицького часопису "Світло", який видають отці Василіяни у Канаді. Автор вирішив поділитися в першу чергу з зацікавленими науковцями в Україні своїми публіцистичними матеріалами, написаними протягом 1990-1999 рр. Це період великих змін як у політичному, так і релігійному житті світу і України. Найширше представлено такі теми: діяльність Чину св. Василія Великого, духовні і богопосвятні покликання, Папа Іван Павло II, християнське життя, Церква в Україні і діаспорі.

о. Борис Гудзяк. **Криза і реформа (Київська митрополія, Царгородський патріархат і генеза Берестейської унії).**

Автор книги – ректор Львівської богословської академії. Він є редактором кількох збірників матеріалів з конференцій, присвячених Берестейській унії. У "Кризі і реформі" пояснюється й переосмислюється ця подія 1596 року, коли українські єпископи поновили єдність з Апостольською столицею. Науковець висвітлює юридичний статус Руської Церкви до кінця 16 ст., аналізує церковно-політичні та міжконфесійні взаємини, стосунки між ієрархією та вірними, тощо. У книзі міститься картографічний та ілюстративний матеріал, джерельні й довідникові додатки. Видання адресоване як історикам, так і тим, хто хоче пізнати минуле та зрозуміти сьогоднішню релігійну ситуацію в Східній Європі.

Видавництво "Місіонер" пропонує ще придбати буклет про Святоонуфріївський василіянський монастир у Львові, свідоцтва про шлюб, пам'ятки з нагоди першої св. Сповіді і урочистого св. Причастя, пом'яник померлих та ін.

До уваги священнослужителів

У редакції часопису "Місіонар" можна придбати *книгу о. Теодора Савойки "Проповіді на Неділі цілого року"* за 2 інтенції.

СЛОВО РЕДАКТОРА

У жовтні розпочинається золота осінь. Вже зібрано багато плодів землі, слід ще зібрати решту та подякувати Господеві за добрий урожай на нашій землі. Цей місяць у цілому католицькому світі присвячений молитві на вервиці. З тієї нагоди відбувається сьома міжнародна проща вервиці. Цього разу – у с. Крилос неподалік Івано-Франківська з 13 по 15 жовтня. Ця проща має молитовний і екуменічний вимір. Запрошуємо взяти у ній участь. Детальну програму прочитаєте на сторінках цього числа.

Основне свято цього місяця – це Покров Пресвятої Богородиці. Роздуми про духовний зміст цього свята містяться у статті бр. Корнилія Яремака, ЧСВВ. У жовтні Святійший Отець разом з єпископами цілого світу віддали під Покров Матері Божої нове тисячоліття.

У цьому ювілейному році наша Церква відзначила десятиліття відродження монашого життя у Крехові та Жовкві. Інформація про урочистості з нагоди цієї річниці вміщені під рубрикою "З монашого життя".

Архиєпархіальне святкування великого ювілею у Львові, вшанування о. д-ра Дмитра Блажейовського – основні теми заміток, вміщених під рубрикою "З життя Церкви". Заохочуємо вас знову слухати і підтримати матеріально радіо "Милосердя і час". У цьому числі завершуємо роздуми бр. Ігнатія Москалюка, ЧСВВ про таїнства вервиці, а стаття о. М. Батога засвідчує про силу молитви на вервиці. Історичну тематику розпочинає стаття наковця Мар'яна Сліпака про о. Лукіяна Січинського, а завершує допис о. Р. Каспришина про бр. Пофнутія Гвоздівського, ЧСВВ. Ще не стихли зворушливі спомини про кульмінаційні святкування у Римі, – XV Світовий День молоді. Змістовний репортаж Наталі Томків висвітлить участь українських паломників у цьому небувалому торжестві світового виміру. Найвідоміший апостол серед дітей і знедоленої молоді Дон Боско з Італії цього разу "чекає" на наймолодших читачів "Місіонаря", адже він головний персонаж оповідання. Ви, напевно, ще під враженням Олімпіади у Сіднеї. Варто наголосити, що Святійший Отець і ціла Церква в останню неділю жовтня відзначає ювілей спортсменів та нагадує, що вони потребують наших молитов.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

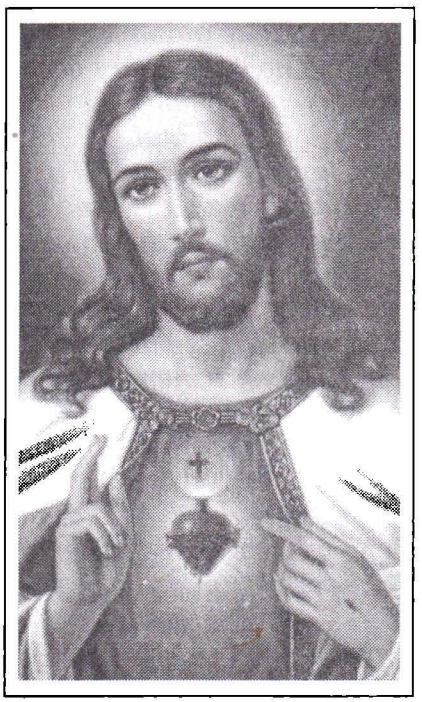

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ МОЛОДІ ПОДРУЖЖЯ БУДУВАЛИСЯ ДОБРИМ ПРИКЛАДОМ СВОЇХ БАТЬКІВ ТА ВСІХ ІНШИХ ХРИСТИЯНСЬКИХ ДУШ.

У народі кажуть: "Яблуко від яблуні далеко не падає". Ці слова можна пристосувати до християнського подружжя. Без сумніву, немає таких батьків, які б хотіли, щоб їхні одружені діти жили у незгоді. Все-ж-таки чимало батьків дає поганий приклад своїм дітям.

Однак доброго прикладу недостатньо. Потрібна ще моральна, матеріальна, а передусім молитовна підтримка. Ісус каже: "Хто виконає мої заповіді (а вони зводяться до любові до Бога і ближнього – прим. ред.), великим буде у Царстві небесному".

Молімося за те, щоб батьки та старші віком християнські подруги жили так, аби молоді подружжя могли брати з них добрий приклад і отримували всесторонню підтримку.

Місійний: ЩОБ ЄПИСКОПИ, СВІДОМІ СВОЄЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА УНІВЕРСАЛЬНУ (ЦІЛУ АБО ВСЕЛЕНСЬКУ) ЦЕРКВУ, КРАЩЕ СПІВПРАЦЮВАЛИ З МІСЦЕВИМИ ЦЕРКВАМИ НА МІСІЙНИХ ТЕРЕНАХ.

Місійна діяльність Церкви проявляється так, що єпископ певної добре організованої церковної спільноти посилає охочих і добре підготовлених місіонерів до іншої церковної спільноти, де ще замало працівників на Божій ниві. Однак недостатньо лише послати місіонерів, виникає потреба у тісній співпраці між матірною і дочірньою (на місійних теренах) Церквами. Молімося за те, щоб всі католицькі єпископи кращою співпрацею з місцевими Церквами дбали за зріст Вселенської Церкви.

Місцевий: ЩОБ ШЛЯХОМ МОЛИТВИ НА ВЕРВИЦІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗБАГНУЛИ СПАСЕННЕ ТАЇНСТВО ВІДКУПЛЕННЯ.

Є різні способи і шляхи глибшого розуміння таїнства нашого відкуплення: розважання над Святим Письмом, рекодекції, вивчення богослов'я, читання духовної літератури, тощо. Практика засвідчила, що молитва, і передусім молитва на вервиці є найуспішнішим засобом розуміння цього таїнства.

П'ятнадцять таїнств вервиці – це п'ятнадцять сходинок єдиного таїнства відкуплення. Молімося, щоб чим більше християн України (зокрема, у цьому місяці) шляхом молитви на вервиці збагнули спасенне таїнство відкуплення.

Покровителька на жовтень – св. Параскева, 14(27)

Св. Параскева походила з сербської побожної родини. Вона мала брата Євтимія, який став згодом єпископом. Після смерті батьків дівчина покинула рідне село і вирушила до Єрусалиму. Відвідавши св. місця, вона перейшла за Йордан у пустиню, де довгі роки життя провела на самоті і сердечно молилася.

За два роки до своєї смерті свята жінка повернулася до родинного села і решту свого життя провела при місцевій церкві. Померла св. Параскева в 11 столітті. Через багато років її мощі урочисто перенесли до вищезгаданого храму. Тут почали діятися чуда. У 1221 році мощі св. Параскеви з пошаною перенесли до болгарської столиці Терново, де їх розміщено в королівській церкві. У 1641 році у молдавському місті Яси тлінні останки Божої угодниці спочили у церкві трьох святителів.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

Загальний: ЩОБ ПОЛІТИКИ Й ЕКОНОМІСТИ В КОЖНІЙ КРАЇНІ СВІТУ УСВІДОМИЛИ ОБОВ'ЯЗОК ДБАТИ ПРО ДОБРОБУТ НАРОДУ, ПЕРЕДУСІМ ПРО БІДНИХ.

Місійний: ЩОБ ЧИНИ І ЗГРОМАДЖЕННЯ БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ, ВИКОНУЮЧИ СУМЛІННО СВОЮ МІСІЙНУ РОЛЬ, СПРИЯЛИ ЗРОСТОВІ ЧИСЛЕННИХ І ДОБРИХ ПОКЛИКАНЬ ДО БОГОПОСВЯЧЕНОГО СТАНУ.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ВВІЙШЛИ У ТРЕТЄ ТИСЯЧОЛІТТЯ ВЗАЄМНО ПРИМИРЕНИМИ.

Покровитель на листопад – св. Іван Золотоустий, 13.11(31.10)

НАМ ПИШУТЬ

Замінимо назву нашої церкви

Хочу відгукнутися на статтю о. д-ра Д. Блажейовського "Роздуми про назву нашої Церкви", опубліковану в журналі "Місіонар" (№ 6, 2000 р.).

Цілком згоден з аргументацією автора про заміну назви УГКЦ на назву "Київська Вселенська Церква". Дійсно, така заміна буде корисною, в тому числі і з практичного боку. Нас не будуть плутати з римо-католиками.

На Луганщині недавно був такий випадок. Греко-католицький священик освятив хату однієї російської сім'ї і запропонував жінці прийти в церкву. Вона прийшла, але слово "католицька" її відлякало і більше ми її не бачили. Це не поодинокий, а типовий випадок на наших теренах.

Радянська пропаганда виховувала неприязнь і ворожість до католиків. Тисяча разів повторювана брехня сприймається у свідомості людей як правда. Навіть серед деяких наших земляків – вихідців із Західної України, які нині живуть на Донбасі,– слово "католик" асоціюється з поляком-окупантом. Тому, змінивши назву, наша Церква може бути прихильно сприйнята і на Сході України.

В. Криворука, парафіянин УГКЦ,
м. Красний Луч на Луганщині

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Легше верблюдові пройти через вушко в голці, – ніж багатому ввійти в Боже Царство" (Мт 19, 24).

Це ключовий вислів, щоб зрозуміти ставлення Ісуса до багатства. Це зображення сильне і парадоксальне і, як звичайно, буває у семітів (семіти – група східних народів, до яких належать і євреї.) Багатство і Царство Боже – речі несумісні. У багатьох місцях Євангелія знайдемо подібні вислови, як, наприклад, неможливо служити Богові і мамоні (пор. Мт 6, 24). Або коли вимагає від багатого юнака, згідно з людським поняттям неможливого відречення, але в Бога це все-ж-таки це можливо (Мр 10, 27).

Спробуймо зрозуміти справжнє значення цього вислову Ісуса з його ставлення до багатих. Він відвідує також заможніх людей. Закхеєві, який віддав половину майна, сказав: *"Сьогодні на цей дім зійшло спасіння"* (Лк 19, 9).

Діяння апостолів засвідчують, що у первісній Церкві спільне майно – була річ самозрозуміла і свобідна (пор. Ді 4, 32-33). Хоча Ісус не ставив собі за мету заснувати спільноту осіб, які йдуть слід за Ним, відрікшись цілковито всякого багатства, все-ж-таки сказав:

"Легше верблюдові пройти через вушко в голці, ніж багатому ввійти в Боже Царство" (Мт 19, 24).

Отож, що тоді Ісус осуджує? Мабуть, що не осуджує земні добра як такі, а прив'язання до них. І чому? Зрозуміло, чому. Тому що все належить Богові, а багач поводить себе так, мовби багатство було тільки його. Без сумніву, багатство має властивість заполонити людське серце замість Бога і підштовхує до різного роду гріхів. Апостол Павло писав: *"А ті, що хочуть багатіти, впадають у спокусу та в тенета, і в безліч бажань безглуздих і шкідливих, що штовхають людей у прірву та погибель"* (І Тм 6, 9-10). Грошолюбство справді є коренем всякого зла, заради якого декотрі християни зійшли з дороги віри і спричинили самі собі чимало шкоди.

Отож, як має тоді поводитися багатий? Необхідно, щоб він мав серце, не прив'язане до багатств і цілковито відкрите до Бога. Крім того, він повинен

себе вважати за управителя Божих дібр, як каже Святійший Отець Іван Павло II, щоб не забували дбати за бідних.

Добра цього світу самі по собі не злі і не треба їх зневажати, але використовувати добре. Не рука, але серце, має бути далеко від дібр цього світу. Отож, мова йде про те, що треба навчитися використовувати їх для добра ближніх. Справді, багатий той, хто щедрий для ближніх.

"Легше верблюдові пройти через вушко в голці, ніж багатому ввійти в Боже Царство" (Мт 19,24).

Але хтось би міг сказати: "Я справді небагатий і ці слова не стосуються мене". Отож, зауважуємо, що апостоли зрозуміли, ніби ця вимога стосується всіх, бо вони поставили Ісусові запитання: "А хто тоді може бути спасенним?" Навіть людині, яка покинула все, щоб йти за Спасителем, загрожує небезпека стати прив'язаним до багатьох речей. Навіть жебрака, який лається через те, що хтось доторкнувся його торбинки, можна вважати багатим в очах Божих. Все-ж-таки такі численні багаті в історії Церкви не знеохотилися, а наслідували Ісуса шляхом докорінного убозтва.

Таким був і Бруно, якого я пізнавала добре. Це юнак високий, вродливий, інтелігентний і багатий. Коли одного дня він почув поклик Ісуса: "Йди слідом за мною", не вагався ані хвилинки. Не оглядався назад. Виглядало на те, мовби багатства для нього не існувало. Він пожертвував всіма своїми добрами і навіть життям. Рятуючи одного хлопця, який потопав в озері, сам потонув на 22 році життя. На могильній плиті написано ці слова: "Я покинув все, а обрав єдиного Бога". Бруно, коли став перед обличчям Ісуса-судді, напевно, не почув слів: **"Легше верблюдові пройти через вушко в голці, ніж багатому ввійти в Боже Царство" (Мт 19,24).**

К'яра ЛЮБІХ

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!
Дорога редакціє!

1-2 серпня 2000 року молодь с. Буцнів Тернопільського р-ну під керівництвом о. Ярослава Півторака відвідали Крехівський монстир св. Миколая, ЧСВВ. Хочемо на сторінках вашого часопису висловити щиру вдячність ігумену монастиря о. Василю Тучапцю і магістрові новіціяту о. Василеві Мендруню за гостинне прийняття.

Окремо дякуємо бр. Андрію і бр. Назарію за проведену екскурсію у Крехівському монастирі.

З найкращими спогадами молодь с. Буцнів

Слава Ісусу Христу!
Шановна редакціє!

Навесні цього року мій похресник був дуже хворий. Лежав у лікарні, місяць не вставав з ліжка. Я молилася до Матері Божої Страждальної перед іконою в церкві св. Андрія. Одного разу під час молитви мені здалося, що на зажуренному лиці Божої Матері засвітилася усмішка. Дитина почала одужувати, і тепер, з Божою поміччю, йде до кращого.

У хворобах і нещасті не забуваймо про нашу Заступницю, просімо її про ласки. А в здоров'ї і благополуччі не забуваймо дякувати Богові і нашій Небесній Матері за все, що маємо.

З повагою Г. Наконечна, м. Львів

ПРАЗНИК ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Християни вже здавна шанують Марію, Йосифову обручницю та Матір Ісусову. Глибоко запали в душу учням Христовим Христові слова, сказані з хреста до апостола Івана: *"Ось Матір твоя"* (Ів 19,27). Тому після вознесіння Господа нашого Ісуса Христа на небо Пресвята Богородиця стала ніби душею первісної християнської спільноти, як то на початку книги Діянь св. Апостолів записав нам євангелист Лука: *"Всі вони пильно і однодушно перебували на молитві разом з жінками і Марією, матір'ю Ісуса!.."* (Ді 1,14)

На початку V століття Несторій, архиєпископ Константинополя, у своїх проповідях почав називати Марію не Богородицею, а христородицею, бо вважав він, що Марія народила не Бога, а чоловіка – Христа. Та константинопільський клир і народ, сповідуючи віру у з'єднання Божої і людської природи в єдиній особі Ісуса Христа, не могли прийняти цієї нової науки і тому було скликано третій Вселенський собор. На ньому це нове і помилкове вчення було засуджено і торжественно проголошено, що немає вищого, кращого і правдивішого імені для Марії, Матері Ісуса, ніж ім'я Богородиця. За переданням, народ, який очікував рішення собору, довідався, що потверджено старовинну і правовірну науку (Марію, допоки існуватиме Христова Церква, іменуватимуть Богородицею), на руках виніс єпископів із палати і поніс до церкви. Тут всі ликували і співали подячні гімни на честь нашої небесної Матері.

Тому й не дивно, що коли орди ворогів 903-го року після Різдва Христового оточили Царгород (Константинопіль), а не було, з людської точки зору, можливості його оборонити, люди кинулись до Влахернської церкви, посвяченої Богородиці, щоб благати її допомоги. Коли вони молилися, св. Андрій Юродивий і його учень св. Епіфаній побачили, як Пресвята Богородиця з ангелами і святими входить до храму, знімає довгу хустку-плащ і простирає її над людьми. Хустка ця збільшується і покриває всіх присутніх і ціле місто. Це було знаком з неба. І після того вже ніхто не сумнівався – Константинопіль буде врятованно. А коли так і сталося, царгородський Патріарх проголосив, що кожного року буде святкуватися празник Покрови Пресвятої Богородиці як пам'ятка про чудесне звільнення від орди.

Та це свято було таке символічне, що дуже швидко поширилося по цілій Східній Церкві, а покров став символом материнської опіки Богородиці над християнами. І тому ми так часто просимо, щоб наша небесна Мати "покрила нас своїм Покровом". Маємо ще на увазі, щоб молилася за нас і нами опікувалася.

Особливо улюбленим є це свято в багатостраждальній Україні, адже саме нам потрібно такої опіки – завжди понижена, сплюндрована, наша земля і її народ не могли надіятись ні на кого, а лишень на небесну допомогу. Тому так багато церков і монастирів посвячено Покрову Богородиці, тому так

багато розповідей і легенд передаються з покоління в покоління в нашому народі про опіку Богородиці над ним, як от, наприклад, про врятування від турків Почаївського монастиря. Наше військо посвятило себе Богородиці і знаходиться під її Пресвятим Покровом.

Вшановуючи це свято, пам'ятаймо завжди, що воно не тільки пам'ятка небесної опіки, а, радше, запорука, що небесна Мати нас ніколи не покине, *"бо не маємо іншої допомоги, не маємо іншої опіки, крім тебе, Пречиста Діво"*.

бр. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

БОГ – НАМ ПРИСТАНОВИЩЕ (Пс 62, 9)

Слава Ісусу Христу!

Цього року я захворіла і це мене пригнічувало. Відмовляла дев'ятницю до св. Юди-Тадея і завдяки його заступництву перед Богом відчула покращення.

З повагою Пелагія,
м. Львів

Слава Ісусу Христу!

Хочу скласти щиру подяку через часопис "Місіонар" Господу Богу, Пречистій Діві Марії, Ісусу Христу, та заступнику – св. апостолові Юді-Тадею за отримані ласки.

Бойцун Марія,
м. Стебник

Слава Ісусу Христу!

Через Ваш журнал складаю подяку за отримані ласки і допомогу у життєвих трудностях - Пресвятому Ісусовому Серцю, якому посвячена наша сім'я, Матері Божій Неустанної Помочі, св. апостолові Юді-Тадею, який вислуховує всі наші прохання, і за заступництво перед Богом.

З повагою І. Слабик,
м. Львів

Слава Ісусу Христу!

Тільки завдяки Господу Богу, Ісусу Христу, Матері Божій, св. апостолу Юді-Тадею, наш син Павлик поступив у вуз. Закликаємо усіх людей щиро молитися, відбувати дев'ятниці і вірити, що Бог усіх вислуховує і благословляє на добрі діла.

З повагою сім'я Зубицьких (Василь, Люба, Павлик та Іринка),
м. Червоноград (Кристинопіль) Львівської обл.

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ

На Генеральній капітулі Василіянського Чину у липні цього року в Римі були представники василіянських провінцій та спільнот з 11-ох країн світу. З тієї нагоди о. Протоархимандрит Діонісій Ляхович написав до Святійшого Отця Івана Павла II листа, у якому коротко висвітлено сучасний стан Чину Св. Василія Великого. Між іншим о. Діонісій висловився: *"Святійший Отче, ми є Чином, який в даний час має 600 членів. Наші корені сягають східного монашества, яке грунтується на правилах св. Василія Великого. Ось наближається вже 400 років, як св. Йосафат вступив до монастиря св. Трійці у Вільнюсі і тим самим розпочав віднову василіянського монашества. З тих пір наш Чин крокує дорогами історії, завжди наслідуючи св. Йосафата у служінні єдності Церкви через молитву і апостолят поширення Божого Царства"*.

На цій капітулі кожен з Протоігуменів звітував про сучасний стан і перспективи своєї Провінції. У серії статей "Василіянський Чин сьогодні" розпочинаємо публікувати обширну інформацію про одну із Провінцій, дотримуючись алфавітного порядку.

1. Аргентина. У цій великій країні південноамериканського континенту державна мова – іспанська. Там жертвенно працюють на Господній ниві серед поселенців з України десять отців і братів Василіянського Чину. Вони творять Містопровінцію Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці. Її управа знаходиться у м. Апостолес. Очолює її молодий та енергійний о. Йосиф Спасюк, ЧСВВ. Крім душпастирської праці у Апостолес та довколишніх селах, отці опікуються школою. Вони ще мають доми в Обера, де найкраща в Аргентині українська католицька церква, та у м. Берісо неподалік від Буенос-Айреса, столиці цієї країни. Крім пасторальної праці, монахи ЧСВВ здійснюють духовний провід сестер Василіянок та сестер Катехиток Серця Христового в Аргентині. Найбільша проблема – це брак покликань, бо "жниво велике, а робітників мало".

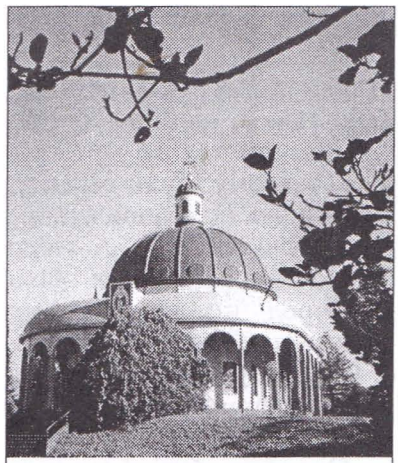

На світлині: церква отців Василіян у м. Обера (Аргентина)

ДЕСЯТИЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОВЕРНЕННЯ КРЕХІВСЬКОЇ ОБИТЕЛІ

На світлині: єпископ Софрон Мудрий, ЧСВВ під час Архиєрейської св. Літургії

Десять років минуло з того часу, як повернуто церкву і монастир отцям Василіянам в Крехові. Пригадують вірні, як тепло зустрічали перших монахів, які прибули з Гошева. Вони йшли з піснею на устах: "О споминай нас, Діво Маріє..." Разом з колишнім першим магістром та ігуменом монастиря о. Теодозієм Янківим, ЧСВВ ченці розпочали нове духовне життя, посвячене Богу.

Не лякали їх ні знищені мури старого монастиря, ні знищена церква, без вікон і дверей, ні важкі початки монашого життя. У них була лише єдина мрія: відновити святиню, щоб знов тут завирувало монаше життя, мріяли, щоб Крехівська обитель відродила свою давню славу – стала осередком духовності в Україні.

За Божим Провидінням почав відновлюватись Крехівський монастир св. Миколая, на очах змінювалась, реставрувалась церква. Та чи не найбільшою радістю для всіх було те, що Господь покликав багато юнаків, які хотіли жити монашим життям. Більшість з них не знали катехизму, були серед них і нехрещені. Але з Божою допомогою проходило їх становлення. Молитви освячували монастир, освячували душі монахів. А згодом молоді ченці ділились радістю з перших облечин, перших обітів.

Серед цих перших вихованців Крехівського монастиря були о. Василь Тучапець, ЧСВВ – нині ігумен Крехівського монастиря, о. Онуфрій Репецький, о. Діонізій Завирач, о. Маркіян Гітюк, о. Рафаїл Стефурак, о. Дам'ян Кастран та ін. Нині вони займаються душпастирською працею, вихованням молоді, оновленням монастирів.

Окрасою обителі стала гарно відреставрована і розписана церква з майстерно зробленим іконостасом, чудовими вітражами. Тут зберігаються реліквії: дві чудотворні ікони Пресвятої Богородиці та св. Миколая-чудотворця. Тисячі людей приїжджають сюди на величні відпустові святкування, на Хресні дороги за відродження українського народу, які проводяться кожної останньої неділі місяця. Перед церквою – гарна дзвіниця з електронними дзвонами. Паломники можуть помилуватись красою живописних краєвидів, піти до дже-

На світлині: зліва направо – о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ, о. Василь Тучапець, ЧСВВ, о. Теодозій Янків, ЧСВВ, Преосвященний владика Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ та ін. у церкві Крехівського монастиря.

рела з цілющою водою, побачити печери, де жили перші монахи.

Незабутнє враження на присутніх справляє прекрасний спів братів-новиків. Радує гарними духовними піснями і церковний хор, яким керує о. Василь Мендрунь, ЧСВВ.

Завирувало в Крехівській обителі монаше життя. З нагоди 10-літнього повернення Крехівського монастиря в церкві було відправлено подячну Архиєрейську Святу Літургію. Її співслужили Преосвященніший Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, отець-ігумен Крехівського монастиря Василь Тучапець, ЧСВВ, о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ, о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ, о. Марко Максимів, ЧСВВ.

Змістовну проповідь про нелегкі часи підпілля і відновлення нашої Церкви та монастирів в Україні виголосив Преосвященніший Кир Софрон. З словом-подякою до присутніх, жертводавців, всіх тих, які допомагали у відновленні Крехівської обителі звернувся о. Теодозій Янків, ЧСВВ.

Багато вірних поєднались з Богом у Пресвятій Тайні Євхаристії. Вони у своїх молитвах висловлювали слова вдячності Господеві за відроджені монастирі, за жертвенну працю монахів Василіянського Чину.

Ольга КРАК

ПОДЯЧНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ З НАГОДИ 10-ЛІТНЬОГО ПОВЕРНЕННЯ ХРАМУ У ЖОВКВІ

На світлині: Жовківський храм Пресвятого Серця Христового

Ще здалеку старовинного міста Жовкви на блакитному фоні неба вимальовується велична споруда василіянського храму Пресвятого Серця Христового. За його мурами відкривається справжня краса. Милують зір чудові композиції квітів, дерев та кущів на зеленому килимі трави. Тихо шепочуть про щось квіти дерев. Тут відчувається справжній молитовний дух. А до неба знову лине пісня слави Господеві. Мелодійно, гарно співають братимонахи василіянської спільноти. Здається, їх спів та молитви підхоплюють ангели і несуть перед престіл Всевишнього.

З трепетом серця переступаю поріг храму. Милуюсь неповторним мистецтвом його розписів, які належать відомому майстру малярства Юліану Буцманюку. На стінах немов оживають найважливіші епізоди з життя Ісуса Христа, окремі біблійні сюжети Старого Завіту. Високо під куполом зображено чотири євангелисти – Матея, Марка, Луку, Івана та їх символи. За престолом ікона Царя Слави на троні, перед яким схилились навколішки пророки, апостоли, ангели. З теплотою споглядають зі стін на вірних постаті Івана Золотоустого, Василія Великого, Нестора-літописця, святих Кирила та Методія, Теодозія та Антонія Печерських, св. Параскеви, св. Варвари та ін.

У низькому поклоні перед престолом схиляють свої голови та коліна вірні храму. Там, в кивоті є живий Христос під видами маленьких частичок хліба і вина. Люди серцем промовляють молитву подяки за великий дар віри, який зуміли зберегти впродовж довгих років переслідувань, передавали з покоління в покоління; дякують за те, що повернуто наші храми, що над рідним краєм засяяло сонце релігійної свободи, що відроджуються храми людських душ.

З нагоди 10-літнього повернення отцям Василіянам монастиря та церкви Пресвятого Серця Христового відправлено заупокійну Святу Літургію за братів, отців Василіянського Чину, які померли в таборах Сибіру за віру, які були переслідувані в підпіллі, за людей, які були вірні Христовій Церкві.

В храмі Пресвятого Серця Христового відслужено в неділю, 10 вересня, подячну Святу Літургію о. Теодозієм Янківим, ЧСВВ. В своїй промові він згадав ті нелегкі часи, коли було повернуто отцям Василіянам Крехівський та Жовківський монастирі і подякував жертводавцям, всім вірним, які допомагали у відновленнні монастирів. Після цього о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ склав

подяку всім попереднім отцям Василіянам, які проповідували Христову віру в підпіллі. Серед них – о. Маркіян Савчин, о. Полікарп Панчишин, о. Юрій Янтух. Вони вже відійшли по вічну нагороду до неба.

На світлині: фрагмент мозаїки ікони Ісуса Христа на фронтоні церкви Пресвятого Серця Христового

А скільки душпастирської праці і зусиль в часи підпілля докладали о. Макарій Грень, ЧСВВ, о. Володимир Палчинський, ЧСВВ, о. Василь Мендрунь, ЧСВВ, о. Матей Гаврилів, ЧСВВ, о. Йосиф Будай, ЧСВВ, які часто таємно відправляли Служби Божі по хатах, сповідали, вінчали, хрестили дітей. З вдячністю згадують їх багато християнських родин в Жовкві та околицях. Поряд з тим, о. Рафаїл склав щиру подяку колишнім вислуженим ігуменам монастиря – о. Віктору Батогу, ЧСВВ, о. Назарію Леху, ЧСВВ, колишньому магістру Крехівського монастиря о. Теодозію Янківу, ЧСВВ, який часто приїздив у Жовкву, давав реколекції, змістовні духовні науки, докладав зусиль, аби в людських серцях проростали добром і любов'ю зерна Христової науки. Під склепінням храму линуло "Многая літа".

Ольга КРАК

Професія вічних обітів сестер Василіянок

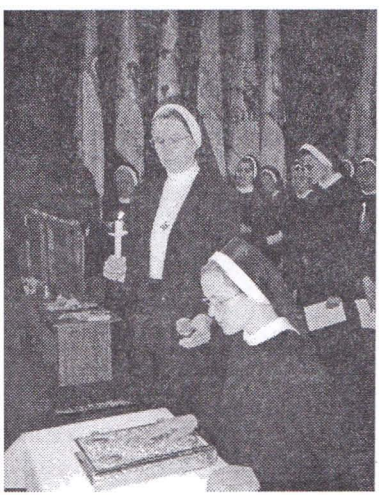

21 вересня, на празник Різдва Пресвятої Богородиці, у василіянській церкві св.Андрія (Львів) п'ять монахинь Чину св. Василія Великого (Ігнатія Гаврилик, Августина Костик, Соломія Сірко, Бернадета Дверницька, Тадея Шахновська) склали довічні обіти. Присутньою була Головна настоятелька цієї монашої спільноти мати Дія Стасюк. Святу Літургію очолив о.Дам'ян Кастран, ЧСВВ. Він і проводив обряд св.професії. Співслужили о. д-р Борис Гудзяк, о.д-р Роман Скальфі з Італії і о. Святослав Шевчук. Ці сестри виконують вже відповідальні служіння: с. Бернадета допомагає вчительці новичок у смт. Брюховичах неподалік Львова, с. Тадея і с. Соломія працюють у секретаріаті катехитичного факультету Івано-Франківської духовної академії, с. Августина вивчає богослов'я і біоетику у Римі, а с. Ігнатія – студент 4 курсу Львівської богословської академії.

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ У РИМІ

Влітку єпископ Єфрем Кривий, ЧСВВ з Бразилії уділив дияконські свячення братам Василіянам Робертові Лисейко та Прокопію Лотоцькому в Гроттаферата. Вони навчаються богослов'я в Римі вже 5 років і живуть в Головному домі Чину св. Василія Великого. З Кир Єфремом Кривим, ЧСВВ співслужили о. Генезій Комар, генеральний протоконсультор і о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ.

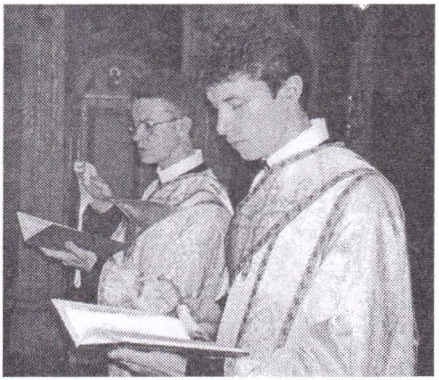

На світлині: о. диякон Прокопій Лотоцький, ЧСВВ (зліва) та о. диякон Роберт Лисейко, ЧСВВ у Гроттаферраті

ЮВІЛЕЙ 2000-ЛІТТЯ РІЗДВА ХРИСТОВОГО У ЛЬВОВІ

У неділю, 17 вересня Львівська Архиєпархія УГКЦ відзначила на стадіоні Україна великий ювілей. Незважаючи на дощ і холод, сюди прибуло понад 10 тисяч вірних УГКЦ. Архиєрейську св. Літургію очолював Преосвященний владика Любомир Гузар, а з ним співслужили на імпромізованому престолі десять єпископів УГКЦ і біля двох сотень священиків. Перед Службою Божою процесійно вийшли на стадіон кілька сотень монахів і монахинь різних Чинів і Згромаджень, питомці Львівської духовної семінарії св. Духа. Проповідь виголосив єпископ Любомир Гузар. Священики уділили великому числу вірних св. Причастя. Після урочистої Служби Божої студенти Львівського Інституту фізкультури продемонстрували бойовий гопак, відбулися інші святкові заходи.

На світлині: Архиєрейська св. Літургія на стадіоні "Україна"

ЛЮДИНА РАДОСТІ І ОПТИМІЗМУ

"Життя прожити – не поле перейти" – каже народна мудрість. Це стосується і такої непересічної особистості як о.д-р Дмитро Блажейовський. Він, уродженець Перемиської землі, у ювілейному 1933 році пішки дійшов до Риму і тут був прийнятий ректором однієї з семінарій на навчання. Усе своє життя він присвятив нашій Церкві і рідній культурі.

Отець Д. Блажейовський у 90-літньому віці сповнений життєвої енергії і оптимізму. Йому може "позаздрити" через це і нинішня молодь. Вшановували його ювілей і у Перемишлі, і у Львові. У місті над Сяном наприкінці серпня було виставлено 33 ікони у приміщеннях місцевої греко-католицької семінарії. Привітали ювіляра владики УГКЦ з України (Кир Любомир Гузар, Кир Павло Василик, Кир Василь Медвіт, Кир Юліан Вороновський та ін.) та єрархи Римо-Католицької Церкви.

18 вересня у церкві Пресвятої Євхаристії у Львові прийшли привітати з ювілеєм невтомного священика і творця вишитих ікон священикиі вірні. На Службі Божій вони піднесли свої молитви до Господа за о.д-ра Д. Блажейовського. Опісля відбулася репрезентація його альбому вишитих ікон та девятої збірки "Українських релігійних вишивок". Це нові видання, які поповнять скарбницю нашої релігійної культури. Отець Ігор Ковальчук, академік Олег Романів (голова Наукового товариства ім. Т. Шевченка), о.д-р Борис Гудзяк висвітлили життєвий шлях, священичу працю ювіляра та високо оцінили його мистецький доробок – небуденне явище української культури. "Постійна людина радості", "він парадоксом змушує думати" – це окремі висловлювання з вищезгаданих виступів. Відомі інтелігенти Львова також висловили похвальні думки на адресу отця-доктора. Зокрема, поет Ігор Калинець наголосив на тому, що ювіляр "зберігав протягом усього свого життя молодечі ідеали". Від імені єпископа-помічника глави УГКЦ Любомира Гузара та від єпископа-ординарія Самбірсько-Дрогобицького УГКЦ Юліана Вороновського священики зачитали привітання. Представники обласної та міської влади також своїми виступами вшанували отця-доктора.

Та найбільше зацікавили присутніх на святковій академії виступи послідовників вишивок о. Д. Блажейовського. Це вірні не тільки нашої Церкви, але й представники інших конфесій та різних регіонів України (Галичина, Волинь). Вони продемонстрували свої мистецькі твори і дарували їх ювілярові. Оплески викликав вишиваний портрет о. Д. Блажейовського, виконаний одним з його послідовників.

Тож недаремною була невтомна праця ювіляра на священичій, науковій та мистецькій ниві. У його планах – поїздка до США, наступного року – виставка у Києві... Нехай Господь йому допоможе це зреалізувати!

Ігор СКЛЕНАР

ПОПРАВКА

У ч. 7-8 за 2000 р. трапилися помилки. На сторінці 217 замість "Помер вже в період виходу УГКЦ з підпілля" слід читати "Помер вже в часи підпілля УГКЦ". У біографічних відомостях о. Юстина Романа, ЧСВВ замість "Помер 11 листопада 1981 р. ..." слід читати "Помер 31 грудня 1981 р. ..."

НОВИЙ ХРАМ НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

З вересня цього року у селі Старі Петликівці біля Бучача на Тернопільщині посвячено нову церкву. З ініціативи о.Доротея Шимчія, ЧСВВ та за підтримки Преосвященного владики Інокентія Лотоцького, ЧСВВ (США), уродженців цього села, маленьку каплицю св.Димитрія розбудовано у церкву і названо на честь пратулинських мучеників. Це перша церква цих мучеників в Україні. З цієї нагоди їхні мощі привезено і встановлено у храмі, де вони зберігатимуться.

Нову святиню освятив єпископ Кир Іриней Білик, ЧСВВ, який і відслужив Архиєрейську св.Літургію спільно з духовенством. У своїй проповіді о.Василь Зінько, ЧСВВ прирівняв історію страждань УГКЦ до вервиці, окремі зернята якої – це мученики за св.віру. На урочистість прибув владика Софрон Дмитерко, ЧСВВ, який подякував жителям Старих Петликівець. Вони були гостинними до в'язнів, яких вели комуністи у 1944 році через це село, а серед них був він сам. Старенький єпископ благословив сільські родини.

Вірні Старих Петликівець, очолені духовенством, процесійно вирушили до центру села. Тут стоїть хрест на згадку про скасування кріпацтва. Було відслужено молебень до пратулинських мучеників. Також відбулася прилюдна перепросьба за зневаги над св.хрестом, які вчинили свого часу комуністи. Нехай бл.пратулинські мученики випросять у Господа Бога щедрих ласк для жителів цього села!

На світлинах: новозбудована церква у с. Старих Петликівцях; під час посвячення храму.

ПРОГРАМА

7 Міжнародної прощі Вервиці Місійного згромадження св. Кирила і Методія (Крилос, 13–15 жовтня 2000р.)

П'ятниця, 13 жовтня

11.00 Архиєрейська св. Літургія.
Посвячення новозбудованої дерев'яної церкви. Адорація Найсвятіших Тайн.

18.00 Співана Вервиця за участю чоловічого хору (страсні таїнства). Перекуска. Релігійний концерт за участю греко-католицької громади м. Москви.

Субота,14 жовтня

Дитяче свято у Крилосі.

12.00–12.30 Реєстрація груп дітей. Куратори ознайомлюють із програмою прощі Вервиці, а також із текстом співаної вервиці.

14.00 Збір дітей у новопосвяченій церкві. Коротенька проповідь про Блаженних дітей – очевидців із Фатіми Якинти і Франческо. Посвячення ікони Блаженних Якинти і Франческо і молитва до них. Дарування вервиць. Співана Вервиця (радісні таїнства).

16.00 Процесія зі Святими Тайнами прикрашеними вулицями Крилоса.

18.00 Вечеря для дітей у місцевій школі.
Програма для дітей у школі до 21.00:
Пояснення символів подарованої вервиці, дитячий концерт, ігри, конкурси, вікторини.

Молодіжна програма.

18.00 Молебень до Божої Матері.

19.00 Дискусія на тему: "Греко-католицька Церква, її сьогодення". Розповідь груп про досвід роботи у своїх громадах та екуменічні контакти. Обмін думками. Рішення груп. Прийняті постанови у групах будуть виголошені на проповіді під час вечірньої Літургії.

21.30 Архиєрейська св. Літургія.

23.00 Похід зі свічками до місця з'явлення Матері Божої та до чудотворного джерела. Акафіст до Богородиці виконує греко-католицька громада із Білорусії. На закінчення перекуска.

Неділя, 15 жовтня

2.00 Молитовні чування молоді біля ватри. 6.00 Утреня. Співають новики отців Василіян.

7.00 Божественна Літургія. Закінчення нічних чувань.

10.00 Співана вервиця за участю мішаного хору (славні таїнства).

11.00 Архиєрейська св. Літургія. Віднова посвяти вервиці.
Заключне слово засновника та голови Місійного згромадження св. Кирила й Методія. Обід для всіх гостей (підготовлений МКМ та мешканцями Крилоса).

РОЗВАЖАННЯ НАД РАДІСНИМИ ТАЇНСТВАМИ

БЛАГОВІЩЕННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ

"Ввійшовши до неї, ангел сказав: "Радуйся, благодатна, Господь з тобою! Благословенна ти між жінками". Вона ж стривожилась цим словом і почала роздумувати в собі, що могло значити те привітання. Ангел їй сказав: "Не бійсь, Маріє! Ти бо знайшла ласку в Бога. Ось ти зачнеш у лоні і породиш сина й даси йому ім'я Ісус. Він буде великий і Сином Всевишнього назветься" (Лк 1, 28-32).

Марія з глибокою покорою і вдячністю відповідає: "Я слугиня Господня... Нехай зо мною станеться по твоєму слову..." (Лк 1,38). Господь любить всіх людей, а зокрема покірних і добрих. Навчімося покори від Марії, будьмо добрими до наших ближніх вдома, на роботі, в школі, на вулиці. Ніколи не хвалімося, не погорджуймо ніким, не докучаймо нікому, не насміхаймося з інших і не заздрімо нікому. Шануймо кожного і стараймося охоче прийти на допомогу.

ВІДВІДИНИ ЄЛИСАВЕТИ

"Тими днями Марія зібравшись, пустилася швидко дорогою в гірську околицю, в місто Юди. Увійшла вона в дім Захарії і привітала Єлисавету. І як почула Єлисавета привіт Марії, здригнулася дитина в Її лоні, і Єлисавета сповниласяя Святим Духом і викликнула сильним голосом: "Благословенна ти між жінками й благословен плід лона твого. Звідкіля мені це, що прийшла до мене мати Господа мого?" (Лк 1, 39-43).

Марія поспішила до Єлисавети, бо хоче допомогти їй в праці, знаючи, що чекає народження сина, який стане згодом Предтечею. Марія відмовляє собі у вигоді і жертвенно допомагає своїй кревній у щоденній праці. Ісус пізніше скаже: "Усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших, ви мені зробили" (Мт 25,40).

Нехай Марія буде нам прикладом. Охоче допомагаймо своїм ближнім, найперше хворим і похилим віком, всім, хто потребує нашої допомоги.

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

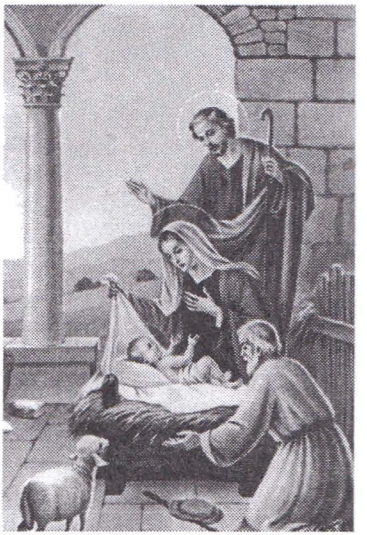

І от коли вони були там, настав їй час родити, і вона породила свого сина первородного, сповила його та поклала в ясла, бо не було їм місця в заїзді" (Лк 2,6-7).

Ісус вчить нас цінувати убоге життя, аби ми зрозуміли, що багатства проминають – залишається вічність.

Спаситель також вчить нас пошани і любові до убогих. Його волею є, щоб ми допомагали потребуючим, проявляли до них доброту і милосердя. Слід робити це так, неначе для самого Ісуса Христа. Бо все, що маємо, походить від Бога і перед Ним будемо давати рахунок на Божому суді, як ми використовували різні добра, які Він нам так щедро дає.

Дякуймо Ісусові за Його любов до нас і просімо, щоб за цю любов ми уміли відплачувати любов'ю, милосердям до бідних і потребуючих.

СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЄ

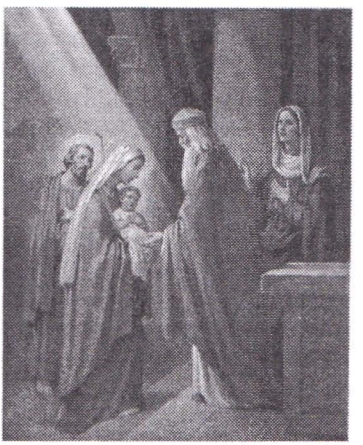

"А був в Єрусалимі чоловік на ім'я Симеон; чоловік той, праведний та побожний, очікував утіхи Ізраїля, і Дух Святий був на ньому.

І як батьки вносили дитя-Ісуса, щоб учинити над ним за законним звичаєм, він узяв його на руки, благословив Бога й мовив: "Нині, Владико, можеш відпустити слугу твого за твоїм словом у мирі, бо побачили очі мої спасіння твоє, що ти приготував перед усіма народами; світло на просвіту поганам, і славу твого люду – Ізраїля" (Лк 2, 25-32).

З волі Божої батьки і наставники замінюють нам Бога і в Його імені дають різні настанови. Тому маємо обов'язок слухати їх охоче так, неначе самого Бога. Стараймося їх завжди слухати, не бажаймо їм зла. Тільки тоді ми будемо подібні до Ісуса Христа та милі в очах Божих.

ВІДНАЙДЕННЯ 12-ЛІТНЬОГО ІСУСА В ЄРУСАЛИМСЬКІЙ СВЯТИНІ

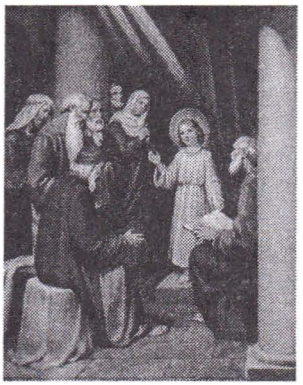

"Через три дні знайшли його [Ісуса] у храмі, як він сидів серед учителів та слухав і запитував їх. Усі ті, що його слухали, чудувалися його розумові й відповідям. Побачивши його, вони були здивовані, й сказала йому його мати: "Дитино, чому ти це так зробив нам? Ось батько твій і я, боліючи, тебе шукали". Він же відповів їм: "Чого ж ви мене шукаали? Хіба не знали, що я маю бути при справах Отця мого?" (Лк 2, 46-49).

Ісус ревний у виконанні волі Небесного Отця. Тому і ми виконуймо у щоденному житті волю Небесного Отця, через ревне виконання обов'язків свого стану. Учень повинен старанно вчитися, робітник добре виконувати свою працю. Батько, мати, лікар, медсестра, священик – кожний повинен сумлінно виконувати свої обов'язки. Завдяки цьому служимо іншим людям. Той, хто так поступає, є милим в очах Божих і заслуговує на справжнє і вічне щастя в небі.

бр. Ігнатій МОСКАЛЮК, ЧСВВ

СИЛА МОЛИТВИ НА ВЕРВИЦІ

В одному музеї в Лондоні зберігається середньовічний манускрипт, який містить розповідь про об'явлення Матері Божої монахині Євлампії. Пречиста Діва Марія сказала: "Не лякайся, моя дочко, зустрічі з Матір'ю, якій кожної суботи ти віддаєш пошану цілим своїм серцем. Нагадую тобі, що якщо хочеш, щоби твої набоженства приносили тобі користь, а для мене тим більше буде приємніше, якщо будеш вимовляти слова "Богородице Діво, радуйся..." не так поспішно. Дозволь тобі сказати, що коли вітаєш мене ангельським привітанням, моє серце наповнюється радістю, особливо тоді, коли ти спокійно і поволі будеш вимовляти слова "Господь з тобою". Ця приємність є більшою, ніж я це можу висловити. Мені здається, що знову відчуваю в собі мого Сина, який захотів стати людиною і народитися від мене для спасіння грішників".

Ця розповідь нагадала мені одну стареньку бабусю з рідного села. Вона часто молилась на вервиці і, коли приходила до іншої хати, ділилась своєю радістю від молитви. Одного дня попросила мене, щоб я підклеїв її молитовник "Отче наш".

Це пам'ятка з останнього відпусту в Крехові, на якому я була ще перед війною. Бо як помру, то хочу, щоб мені поклали цей молитовник і вервицю. Бо де тільки йду, то молюсь на вервиці.

Автор цих рядків їй відповів:

– Молитовник залишіть внукам, нехай і вони моляться, бо у землі він

зітліє. А ви залишіть добру пам'ять про себе. А вервицю? То нехай вам дадуть в руки. Це так часто роблять.

– Дитино, – так зверталась вона до мене, вже у шістнадцять років я вийшла заміж, виховала восьмеро дітей. Один Бог знає мої труднощі, які я пережила. Бо чоловік знав тільки корчму і горілку, а вся господарка і діти на мої плечі звалились. Якби я не молилась, то мені було б ще важче.

– Бабусю, ви говорите, що цей молитовник для вас дорога річ. Але тепер безбожники заборонили видавати молитовники і йому немає ціни. Без молитви не можна вірити в Бога, тому залишіть все таки його своїм потомкам.

Вона слухала уважно, а потім каже:

– Може ти добре говориш. Я його залишу дітям, а вервицю заберу з собою. Але моя дочка не розуміє того, що я хочу молитись. Говорить: робіть це, робіть інше, не гомоніть... Я за неї молюсь, це ж моя дитина. А мій син Іван не такий, о ні. А скільки він пережив, коли був у німецькому полоні. Але повернувся живий і здоровий, бо кожного дня я за нього молилася. Через півроку почалась війна і сина призвали до радянської армії. Цілий рік не було ніякої вісточки. Я часто брала до рук вервицю і молилась за нього. Ось одного дня приносять мені записку, розгортаю і читаю: "Дорога мамо! Я знаходжусь в полоні і працюю на станції Клепарові у Львові, на Янівській вулиці. Моліться Богові за мене". Я не могла своїм очам повірити. Десять разів перечитувала, до кожної букви приглядалась. Мене ще більше охопив жаль і я зі сльозами в очах приходила до сусідів і шукала в них поради. Але ніхто не міг щось доброго мені порадити. Тоді вирішила сама піти до сина.

Один сусід мені розказав, як краще дістатись до Клепарова, бо дорога далека, понад шістдесят кілометрів. Казали мені бути обережною. А, що буде, то буде, все ж таки я його мати... Вдома нема з ким порадитись. Плачу і молюсь до Матері Божої, бо Вона за нас заступається перед Богом. На другий день спекла хліба, наготувала яєць, сиру і грудочку масла. Все це зав'язала у вузлик і сказала дочці, що йду до Івана.

Вийшла з дому вдосвіта. Їсти мені не хотілося, тільки одне на думці: як побачити Івана. По дорозі відмовляла вервицю і за кожною десяткою просила Господньої допомоги. Не відчувала ні слабості, ні втоми. Не знаю, звідки була ця витривалість. Світало, взяла у руки цей молитовник і роздумувала над Хресною дорогою... І тільки коли вже сонце піднялося вище, я вирішила трішки поснідати. Перед обідом я вже була в Янові. Спекота, годі йти. Після полудня я вже у Львові...

На станції Клепарові побачила багато людей: цивільні, військові і полонені, яких охороняли. Але підійти туди я не змогла. Мені підказали люди, що полонених ввечері розвозять на машинах до табору.

Чекаю: що буде, то буде. Уста не перестають шептати молитву. Ось врешті всіх полонених виводять і саджають у машини. Дивлюсь, і бачу в кузові однієї з них свого Івана. Біжу тут же. А він худий, як і всі полонені і простягає до мене руки.

– Іване, Іване! – кричу і кидаю свій вузлик йому в руки. Все що було в хустині, розлетілось між полоненими. Тільки що міг син увірвати рукою – одне яйце залишилось для нього. Всі вони, зрозуміло, були голодні. Дякую і за це Богові. А він, бідолаха, не міг вимовити слова, лиш обтирав сльози і казав:

– Мамо, моліться за мене, щоб я повернувся до дому.

Загуркотіли двигуни машин, полонених повезли. Я ще їх поблагословила

по-материнськи. Тільки всієї радості. Та тут підійшов якийсь добрий чоловік і сказав, щоб я хутко йшла звідси, аби не сталося чогось лихого.

Аж по дорозі додому відчула я втому, змушена була переночувати у чужих людей. Дуже дивувались вони з моєї розповіді, а я їм показала вервицю і молитовник.

– Вся надія на Бога. Бо він, святий, може врятувати мого сина, тому не буду переставати за нього молитись.

Після довгих жахливих поневірянь Іван повернувся додому аж після війни, оженився. Дав Бог йому добру і милу дружину, мають п'ятеро дітей. В хаті матеріальні нестатки, але ніколи вони не сваряться і не гніваються. А я дякую Богові, що вислухав мої молитви і тепер я стараюсь йому допомагати чим тільки можу. А оцей молитовник залишу дітям, щоб вони молились за свою щасливу долю і за нашу матір Україну.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Слава Ісусу Христу!

Дорогі брати і сестри!

Якщо вас цікавить релігія, якщо ви хочете більше знати про ювілейні урочистості з нагоди 2000-ліття Різдва Христового, якщо ви цікавитесь життям і служінням отців Василіян, то про все це вам розповість

РАДІО "МИЛОСЕРДЯ І ЧАС"

На середніх хвилях 200 м (1476 кГц) щодня: 8.00-9.00; 19.30-20.30

Звернення до жертводавців

Просимо вас про пожертву для заснування у Львові українського християнського культурологічного радіоканалу на базі радіо "Милосердя і час". Скриньки для пожертв виставлені в церквах в церквах св.Онуфрія та св. Андрія у м. Львові.

Юридичні особи можуть зробити пожертву по перерахунку.

НАШІ РЕКВІЗИТИ:

Р/р 26008000001570 в АКБ "Електрон-Банку" м.Львова, МФО 325213, ЄДРПОУ 13806064, телерадіокомпанія "Милосердя і час".

Імена всіх жертводавців будуть занесені в радіокнигу пошани "Меценати", яка буде транслюватися в ефірі кожної пятниці о 20.00–20.30 год. і передаватиметься у повторі кожної суботи о 8.30-9.00 год.

ВІН БУВ ПРИКЛАДОМ ДЛЯ ПАРАФІЯН

На світлині: о. Лукіян Січинський

Лукіян Січинський народився 25 жовтня 1849 року в селі Медведівці, що на Тернопільщині. У 1873 році закінчив у Львові богослов'я. Згодом був рукоположений на священика. З цього часу починається душпастирська діяльність отця Лукіяна.

Першим місцем його праці було село Угринь Скальського деканату, куди він був призначений приватним сотрудником. З цього села походила його дружина – Наталія Брилинська, батько якої, Омелян Брилинський, був парохом у цьому ж селі, а разом з тим і Скальським деканом. Згодом о. Лукіяну довелося дуже часто міняти місце праці. Він працює сотрудником в Монастириськах, Угриню, Пиляві (Чортківський деканат), Заліссю (Скальський деканат). З 26 березня 1889 р. до 23 березня 1897 р. о. Січинський знову обіймає посаду в Угриню, цього разу вже як парох, оскільки о. О. Брилинський на той час вже помер.

Після того, як о. Михайло Шведзицький залишив парафію у с. Мшани, з 8 кандидатів на посаду пароха перевагу здобув о. Лукіян Січинський. 23 березня 1897 р. він одержав інституцію на парафію с. Мшана, з прилученою до неї Суховолею Городоцького деканату.

З приходом о. Січинського починаються помітні зміни в релігійному і суспільно-політичному житті не лише с. Мшани, але й у цілому Городоцькому повіті, де на той час пануваав дух москвофільства. Будучи одним з перших прихильників народовецького руху у повіті, він розпочинає боротьбу з москвофільством.

В роки Першої світової війни саме завдяки о. Лукіяну, який дбав про зростання і зміцнення національної свідомості парохіян, жоден мшанець не був заарештований і тим більше страчений австрійською владою за москвофільські погляди. Хоча такі випадки були дуже частими в інших селах, іноді на підставі фальшивих свідчень. Більше того, о. Січинський рятував мшанців від пограбувань, до яких вдава-

лися угорські солдати.

Старанням о. Січинського у селі було навіть заарештовано двох російських козаків-розвідників. Ставлячи це в вину о. Січинському – "лідеру мазепинства", начальник Городоцького уєзда прохав губернатора "видати розпорядження про виселення Січинського із села Мшани в більш безпечне місце", маючи на увазі Сибір.

Мешканці Мшани з великою повагою і любов'ю ставилися до свого пароха. Тому як особисте горе вони сприйняли арешт його родича – Мирослава Січинського, який у 1908 році здійснив атентат на намісника Галичини графа Андрія Потоцького, за його антиукраїнську політику.

В такому ж патріотичному дусі він виховував свою дочку Анну-Марію, дружину одного з найвідоміших громадсько-політичних діячів Галичини Степана Федака, онучок Олену, Ольгу, Софію, які стали дружинами відповідно Лева Шепаровича, Євгена Коновальця, Андрія Мельника і які відігравали помітну роль в громадсько-політичному житті Галичини.

Окрім усього іншого відбулися також значні зміни і в культурно-освітньому житті села. Стараннями о. Лукіяна у Мшані було засновано осередок товариства "Просвіта". Через короткий проміжок часу навколо читальні о. Лукіян згуртував 140 жителів села. Братство Найсвятіших Тайн нараховувало 195 членів. При безпосередній участі о. Січинського було заснованно осередки товариств "Сільський Господар" та "Сокіл".

Отець Лукіян Січинський розумів значення шкільництва для рідного народу. У мшанській школі він виконував обов'язки катехита. Знову ж таки, старанням о. Лукіяна в селі було закрито корчму, а її приміщення перетворенно в школу.

У 1907 році він був іменований радником Митрополичої Консисторії і одержав крилошанські відзнаки. Завдяки своїй чесності і справедливості, у 1909 р. він був призначений радником Митрополичого суду. Більше 20-ти років о. Лукіян виконував обов'язки Городоцького декана і за цей час виховав цілу плеяду молодих священиків.

Цей душпастир виділяв кошти на релігійні та культурно-освітні цілі і надавав фінансову допомогу бідним. Був також комісаром фонду вдів і сиріт і належав до ряду товариств і організацій – Св. Апостола Павла, "Просвіти", Народної Ради, "Зорі", "Дністра", Торговельно-кредитного товариства.

У 1912 р. о. Січинський збудував нову церкву в дочірній парафії у Суховолі. Планував побудувати нову церкву і в Мшані, оскільки стара церква була у дуже знищеному стані. Але відсутність коштів не дозволила цього зробити. Тому восени 1929 р. було здійснено капітальний ремонт старої церкви, внаслідок чого вона набула того зовнішнього вигляду, який має на сьогоднішній день.

Отець Лукіян прагнув втілити в життя ще чимало цікавих задумів, але йому не судилося їх реалізувати. 23 травня 1930 р. він помер. На похорон, який всупереч побажанням отця, пройшов величаво, прибуло 17 священиків на чолі з крилошанином о. Василем Томовичем. З'їхалися сотні вірних з Суховолі, Багатова, Оброшиннна, Городка та інших сіл і міст, щоби разом з осиротілою мшанською громадою провести в останню дорогу великого сподвижника Христової Церкви і щирого патріота України.

Мар'ян СЛІПАК,
с. Мшана на Львівщині

НЕЛЕГКЕ СЛУЖІННЯ БР. ПАФНУТІЯ ГВОЗДІВСЬКОГО, ЧСВВ

Повернувшись з концтаборів або сибірських заслань, священики, монахи і монахині проводили духовну працю нашої підпільної Церкви. Підпільне духовенство змушено було працювати ще в державних установах. Духовенство намагалось знаходити таку працю, після якої було б багато вільного часу. Його можна було використовувати для священичого служіння. І тому дуже часто священики і монахи влаштовувались охоронцями, кочегарами, санітарами і т.п.

Тут працював довгі роки кочегаром і нічним сторожем брат Пафнутій-Петро Газдівський, ЧСВВ. Він народився 21 червня 1912 року. 28 вересня 1929 року вступив до ЧСВВ. Перші монаші обіти склав 13 травня 1931 року. Потім був кухарем в Гошівському монастирі, а перед Другою світовою війною жив у Дрогобицькому монастирі. Під час погрому УГКЦ КГБістами був депортований в Сибір. Там тяжко працював в холоді і голоді. Після смерті "батька народів" був звільнений і поселився у Львові. Тут в 1956 році прийняв вічні обіти. Під час праці кочегаром в дитячому садку підміняв мене, а потім ще і о. Петра Городецького в неділі і свята. Цій заміні сприяла завідуюча садочка – поважна жінка із Східної України.

Споминаючи ці тяжкі роки підпілля і нелегкої подвійної праці українського греко-католицького духовенства, доходжу до переконання, що монахи різних Чинів і згромаджень в умовах переслідувань "перемагали" і облагороджували світ. Одним із них був брат Пафнутій-Петро Газдівський, ЧСВВ, який 15 липня 1987 року перенісся у Божі засвіти і спочиває на монастирському цвинтарі в Крехові.

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ, смт. Рудно

ДЕНЬ, ЯКИЙ ЗАПАМ'ЯТАВСЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ

Щедра осінь-трудівниця подарувала парохії с. Воля Висоцька, що при монастирі отців Василіян м. Жовкви, світле свято.

Вже за традицією, в першу неділю вересня в церкві св. архистратига Михаїла відбулась урочиста Служба Божа, на якій двадцять одна дитина вперше прийняла Ісуса до свого серця.

І хоч на дворі йшов проливний дощ, наша старенька церковця (а їй минуло 470 років) помолодшала, посвітліла, засяяла, коли дівчатка в білосніжних сукнях і віночках та хлопчики в костюмах із запаленими свічками вишикувались перед іконостасом. Скільки дорослої зосередженості та відповідальності було на дитячих обличчях, які в суботу у вишитих національних строях приступили до св. Тайни Сповіді, і як же по-дитячому хвилювались їхні батьки та хресні, які також напередодні приступили до Сповіді та св. Причастя. З напутнім словом та благословенням до дітей звернувся парох о. Терентій Довганюк, ЧСВВ.

Відчувалось, що діти дуже серйозно підготувались до цієї події. І допомогли їм у цьому сестри Служебниці НДМ з новіціятського дому, що в місті Жовква. Макрина Бачинська і Франціска Просович - прекрасні організатори, здібні катехити. Слід сказати, що монахині вже з перших занять здобули любов і прив'язаність дітей та повагу і захоплення з боку батьків.

На світлині: діти, які приступили до Урочистого св. Причастя у с. Воля-Висоцька разом з о. Терентієм, ЧСВВ та сестрами Служебницями

Після урочистої Св. Літургії о. Терентій привітав дітей з їхнім святом та разом із сестрами вручив їм пам'ятки з нагоди Урочистого св. Причастя і св. Сповіді та подаруночки.

Велика заслуга в організації цього торжества нашого пароха о. Терентія Довганюка, ЧСВВ, який заповнює серця парохіян великою Божою любов'ю та милосердям.

Тетяна ГАРАСИМ,
диригент хору при церкві св. Михаїла с. Воля Висоцька на Львівщині

УКРАЇНЦІ НА XV СВІТОВОМУ ДНІ МОЛОДІ У РИМІ

Мрія потрапити 2000 року до Риму народилась у 1996, коли троє членів МДМ взяли участь у прощі до Вічного міста з нагоди святкувань 400-річчя Берестейської Унії. Відвідуючи основні базиліки, багато наслухались про Святі Двері, які відчиняться ювілейного року. Перейшовши через них, можна отримати повний відпуст, почати нове життя у Христі. Постановили перейти...

На світлині: група Марійської дружини молоді (церква св. Онуфрія, Львів) під час св. Літургії у Бергамо

Нарешті настав 2000-ий рік. "З усіх куточків світу ідемо, о Господи, до Риму!" – пролунали слова молитви на XV Світовий День молоді, які покликали і нас, паломників з України, прийти до "серця Великого Ювілею".

Цікавим, барвистим був цей шлях для Марійської Дружини молоді при церкві св. Онуфрія (Львів). По дорозі до Риму нас вразили чудові міста північної Італії, де ми давали концерти: Удіне, Ліньяно, Горіція, Градо, Аквілеї, Падува та ін. Венеція захопила своєю красою, а особливо великими і малими каналами. Мілан вразив нас своїм величним собором. У Туріні відвідали собор, де зберігається св. плащаниця. Врешті наблизилися до Вічного міста.

У Римі з 15 по 20 серпня 2000 р.Б. умістився великий молодий світ – 2 млн. Божих дітей. І ми, члени цього християнського світу, зосередженорадісно молилися, співали, слухали. Святійшого Отця перед базилікою св. Петра на урочистій церемонії відкриття XV СДМ. Опинившись на площі св. Петра перед храмом, голосно відгукувались на привітання Папи, коли він тричі казав слово "Україна". Здавалося, кам'яні фігури святих довкола базиліки підтримували нас, підносили свої патериці, пастирські жезли, пальмові гілки, вітаючи молодь з української землі.

Збувалися мрії у ці літні дні великого ювілею – з пошаною і побож-

На світлині: група молоді з України на площі св. Петра у Ватикані

ним страхом переходили св. двері основних базилік. У молодих душах, у юначих серцях зроджувалися рішучі постанови, тверді наміри оновити життя, іти за прикладом Христа. "Це не є легко, але у кого щире бажання і щира одвертість, цей у Бозі може зробити все" (із Послання до молоді єпископа Любомира Гузара). Ми відчули на прощі власну гідність – гідність дітей Божих і гідність наших ближніх з цілого світу. Відчули себе дітьми одного Бога-Небесного Отця, справді братами і сестрами у Христі, а особливо на спільній Хресній дорозі і на св. Літургії з Папою Римським на полі перед Tor Vergata (університет).

Ще назавжди запам'яталась велич базилік, яка зрівнялася з величчю тієї кількості молоді на СДМ, Св. Літургії у храмі св. Софії, катехиза для українців з владикою Іринеєм Біликом, відвідини Генеральної курії отців Василіян, сестер Василіянок, різних церков, дорога святими Сходами, оглядання святих реліквій – і серед усього цього жива присутність Ісуса Христа. Ніби справджувались вкотре слова апостола Івана, які стали гаслом молодіжного форуму "І Слово стало тілом, і оселилося між нами". Повернувшись на рідну землю, знову звертаємось до Слова, до Христа молитвою XV СДМ:

"Зміни нас, о Господи, щоб прийняли ми слово правди та життя, яке Твоя Церква довіряє нам на Третє тисячоліття, та стали Його свідками для тих, які Тебе ще не знають".

Наталя ТОМКІВ,
голова МДМ при церкві св. Онуфрія (Львів)

НІЩО НЕ ВІЧНЕ В СВІТІ...

Ніщо не вічне в світі цім земнім,
Життя минає, тануть дні, хвилини.
Людино, чуєш, зупинись на мить,
В чім зміст життя, задумайся, Людино!

Ніщо не вічне на оцій землі,
Хоч споконвіку з нами сонце й небо.
Людино, чуєш, є одне життя -
Не проживи його, благаю, надаремно!

Ніщо не вічне – вічний в славі БОГ
І СИН його, що був за світ розп'ятий.
Людино, чуєш: тільки мить життя,
Тож не спізнись ІСУСА прославляти!

Галина Бреславська,
с. Кропивник Івано-Франківської обл.

НА КРИЛАХ ДУМ

На крилах дум-гадок, пісень,
З глибин душі-серденька
Привіт палкий, як жар-огень,
Мов промінь сонця золотий,
Тобі, земле рідненька!

Поклін шлю в любий, рідний край
З далекої чужини.
Вітай! Батьківщино, вітай!
Хоч вісточку нам передай
Ти, вітре легкокрилий.

Принеси, пташко степова,
Новину з України:
Чи ще живе моя рідня –
Матуся рідна, дорога,
Друзі, брати, сусіди?

о. Василь ПРИЙМА,
Німеччина, Регенсбург, липень 1945 р.
(Із збірки віршів "Свята земля", Львів, 2000 р.)

ВІВЧАРКА СВ. ІВАНА БОСКО

– Розкажу вам, що мені снилося цієї ночі. Оточував мене рій хлопців, які забавлялися, граючись і лихословлячи. Я розлютився, слухаючи хулу проти Бога і почав їх бити по черзі руками і ногами. Рятуйся, хто може. І тоді почув якийсь голос, який мені сказав: "Не так! Всі вони будуть твоїми друзями, якщо будеш поводитися з ними дружньо". Ті хлопці, які спочатку виглядали як стадо ведведів і кабанів, почали перетворюватися у спокійних ягняток. Що означає цей сон?

– Будеш пастухом! – зробив висновок мій брат Йосип.

– Будеш ватажком розбійників! – вишкірився інший брат Антон, який завжди неприязно на мене поглядав.

– А може бути, що будеш і священиком, – задумливо сказала мама Маргарита, яка залишилася вдовою, коли мені було щойно два роки.

Жили ми в селі Беккі, де я і народився, десь біля 25 кілометрів від великого міста Торіно. У базарні дні ми з мамою йшли до сусіднього містечка Кастельнова і продавали дещо, аби хоч якось прожити: торби кукурудзи, кошик яєць, пташок, яких я піймав у лісі.А коли все продали, то я вилазив на дерева на майдані, щоб краще бачити фокусників і акробатів, які там показували свої трюки. То справді були захоплюючі речі.

– Навіть те твоє кучеряве волосся випрямлялося від захоплення, – казала мама. – Ходімо, Івасю.Що ти дивишся, як теля на нові ворота. Мусимо швидше іти додому, бо ще маєш загнати корів і дати їм їсти.

Я швидко вивчив всі трюки і почав у неділю показувати вистави на вулиці. Ціле село приходило, щоб мене побачити – від немовлят до хрипливих старців.

– Дивися, що Івась виробляє, ходить по шнурку, який напнув між двома грушками. Матінко Божа, лишень щоб не впав. Ковтає вогонь, відрізує голову курці, вона тріпає ногами, сто процентів мертва, а він її бере та оживляє – може зв'язався з дияволом. З порожньої коробки витягує п'ять голубів. Івасю, навчи нас ковтати вогонь.

– Зараз я вам роз'ясню Євангеліє, яке читалося на нинішній Службі Божій.

Публіка аплодує і хоче ще видовищ. Івась ковтає меч, довгий два метри – довгий є меч, а не Івась. Розводить руки ніби віяло і з рукава сорочки вискакує товстий заяць.

– Зараз ми відмовимо вервицю. А ти ще ковтай вогонь, Івасю, хочемо ще!

– Телепню, вони насміхалися з тебе, – сердився Антон.

– Ну і що з того? Люди пристійно розважалися, молилися і зрозуміли Євангеліє.

– Добре, синку, якщо на це воля Божа, щоб ти став священиком, то вчися і будь чемним, це нічого, що ми бідні.

Мені було шістнадцять років, коли пішов до школи в Кастельново, несучи чоботи на плечі, щоб не подерти, торбу сиру і бажання навчатися. Гроші на навчання і на купування книжок (це було моє хоббі, як ви то тепер говорите) заробляв як кравець, коваль, швець, кельнер, кур'єр, музикант на гітарі і співак в церквах. Жодна праця не була для мене важкою, жодної я не уникав. Щотижня мама Маргарита приносила мені торбинку хліба. Хліб був моїм сніданком, обідом і вечерею. Я поволі й сам перетворювався у

хліб. У двадцять років я вступив до семінарії.

– Синку, якщо ти станеш священиком і на нещастя розбагатієш, наперед тобі святково присягаю, що не переступлю твого порогу. Убогою я народилася і убогою хочу померти.

Також не можу забути маминих слів , коли напередодні своєї приміції прийшов до бідненької хатинки в Беккі: "Тепер ти священик, служиш Божественну Літургію, ти близько до Христа. Але запам'ятай, що тобі скажу, Івасю, почати служити Літургію – це почати терпіти".

Відразу я почав працювати в Туріні з "берекіні". Як перекласти це італійське слово? Хлопці– бродяги і вуличники, сироти або покинуті батьками, деякі вже відсиділи у вязницях, кишенькові злодії, жебраки, асоціальні типи, люди – відходи великого міста. За місяць часу мав я вже їх сотку, за три місяці – дві сотки. Ах, це був якраз той сон з ночі мого дитинства!

Збиралися ми, де могли. На якійсь площі, вулиці, старому цвинтарі. Звідусіль нас проганяли. "Дон Боско порушує громадський порядок", – твердила влада. "Дон Боско – революціонер", – нарікали крайні праві. Я бавився з моїми хлопцями, знаходив їм працю на фабриках, розшуковував для них харчі, турбувався про їхнє людське і християнське виховання. Так народилися мої Святкові Ораторії, які були одночасно школами, майстернями, каплицями, будинками і залами для ігор.

Як тільки було можливо, я б закупив якусь територію, побудував на ній хату і каплицю. Звідки мав гроші? Бог мені допомагав без скромності.

– Мамо, я в Турині. Тут тебе чекає багато-багато обдертих внуків, приїдь і допоможи нам. Десять років аж до своєї смерті провела мама Маргарита зі мною, допомагаючи у вихованні хлопців, розділяючи зі мною працю, убогість і радість. Бо нашої радості ніщо не могло затьмарити.

У 1859 році я заснував Салезіянське товариство для виховання і євангелізації молоді, у 1872 – товариство доньок Марії Помічниці, у 1875 – спілку Салезіянських співпрацівників. Всі три товариства чудесно поширювалися по Європі і Америці. Господи, зроби мене скромним і покірним тепер, коли мене Папа благословляє, влада мені допомагає, багато йдуть за мною, бажаючи мене побачити і приносять своїх хворих, щоб я їх благословив. Вихор Божий керував моїми працями у всіх сферах. Я проповідував, сповідав, поширював набожність до Марії Помічниці, видавав релігійні і наукові книги, перемагав у дискусіях з неприятелями св.Церкви. Багато разів мене пробували вбити. З темноти одна куля вилетіла і зробила дірку на моїй рясі.

– Бідна мама Маргарита, мусить мені зашити її.

Однієї ночі повертався сам додому, був обережний через багаточисленні замахи на моє життя, а тут вибігає мені назустріч великий пес-вівчарка. Спочатку я перелякався, але, оскільки пес не виявляв небезпечних намірів, а навіть почав леститися, відразу ми з ним подружилися і пішли додому разом.

Я дав йому ім'я Сивий. Дванадцять років Сивий крутився коло Ораторію і з'являвся біля мене – прудкий і рішучий у важких хвилинах.

"Доне Боско, чи пам'ятаєте ви мене? Я один з колишніх хуліганів-берекіні". Вдячні хлопці поверталися як пристойні люди. Одні стали теслярами, інші інженерами чи офіцерами. А деякі стали Салезіянами і за моїм прикладом займалися вихованням молоді.

...– Доне Боско, я прийшов побачитися з мамою Маргаритою.

– Доне Боско, я прийшов привітати Сивого...

Переклад бр. Корнилія ЯРЕМАКА, ЧСВВ
(З книги "Святі – любителі тварин")

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український
католицький
часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua

Підписано до друку 26.09.2000 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. **575**

Ціна договірна

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
друкарні видавництва Отців
Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2000.

ЗМІСТ

Слово редактора 257
Намір Апостольства молитви на жовтень ... 258
Намір Апостольства молитви на листопад .. 260
К'яра Любіх
"Слово життя" 261
бр. Корнилій Яремак, ЧСВВ
Празник Покрови Пресвятої Богородиці 263
Василіянський Чин сьогодні 265
Ольга Крак
Десятилітній ювілей повернення
Крехівської обителі 266
Ольга Крак
Подячна Свята Літургія з нагоди
10-літнього повернення храму у Жовкві 268
Професія вічних обітів сестер Василіянок .. 269
Дияконські свячення у Римі 270
Ювілей 2000-ліття Різдва Христового
у Львові 270
Ігор Скленар
Людина радості і оптимізму 271
Новий храм на Тернопільщині 272
Програма 7 міжнародної прощі Вервиці 273
бр. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ
Розважання над радісними таїнствами 274
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Сила молитви на вервиці 276
Звернення до жертводавців 278
Мар'ян Сліпак
Він був прикладом для парафіян 279
о. Роман Каспришин
Нелегке служіння бр. Пафнутія
Гвоздівського, ЧСВВ 281
Тетяна Гарасим
День, який запам'ятався на все життя 282
Наталя Томків
Українці на XV Світовому Дні молоді
у Римі 283
Поетична сторінка 285
Вівчарка св. Івана Боско 286

На обкладинці: Покров Пресвятої Богородиці *(автор Володимир Свідерський)*

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "МАРІЙСЬКИЙ"

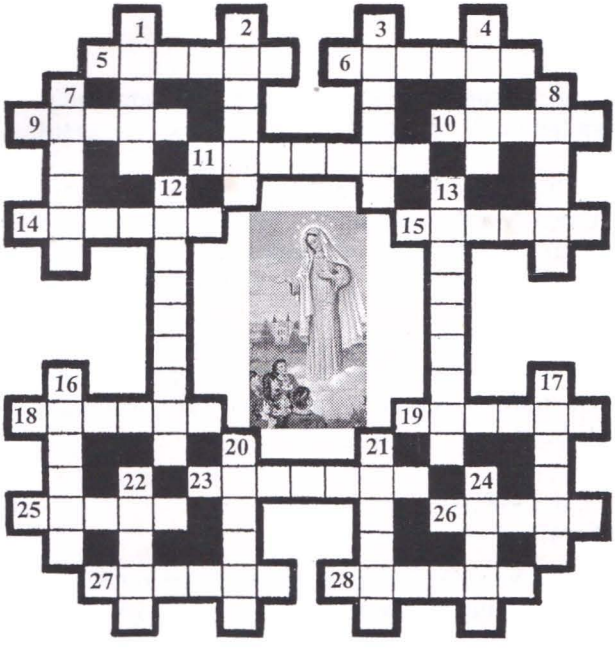

(замість трьох крапок вставте слово)

По горизонталі: 5. Португальське село, в якому об'явилась Мати Божа трьом дітям. 6. Хреспа ... – взірець безмежної Божої любові і самопожертви заради спасіння людства. 9. "... віддайте днесь Цариці" (слова із пісні). 10. "Хай же буде честь і ..., Творцю Твому, о ласкава!" (Із пісні до Матері Божої). 11. Розмова з Богом. 14. Пісня на честь святого чи празника, що передає короткий зміст свята. 15. Святий, який заклав основи слов'янської писемності і літератури. 18. Чи то не та Пані та ясна зірниця, то Діва Марія і Небес ... . 19. "Богові в службу прийшла ..., невинна, чиста як та лелія, Пренепорочна Діва Марія" (слова із пісні). 23. Один із популяризаторів молитви на вервиці. 25. Тоді Бернадету ангельська рука за ручку провадить, де стоїть ... . 26. Ім'я євангелиста. 27. Львівська кондитерська фірма. 28. Одне із чудотворних місць на Галичині.

По вертикалі: 1. Тебе в піснях славить віками наш бідний нарід в час ..., бід (із пісні). 2. Бо Марія всіх приймає під небесний ... (із пісні). 3. Божий Дім. 4. Син Адама і Єви. 7. Давньоруський письменник і літописець. 8. Радуйся, бо Ти ... зродила пречудне (із акафісту). 12. "В селі ... є чудесна Мати Божа й цілюща криниця" (із пісні). 13. Композитор, автор пісень "Царице наша", "Вкраїнського краю Крале і Мати". 16. "Хочемо Бога, він наш ..." (слова із пісні). 17. Релігійне видавництво "Добра ...", яке видало книжечку "Світло вервиці". 20. "Там, де в небі Божа Мати, наша втіха, наш ...". 21. Музичний інструмент. 22. "І ... сталося тілом, і оселилося між нами". 24. Автор книжки "Укрита фіалка – сестра Василія Глібовицька, ЧСВВ".

Підготувала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на чайнворд "Львів", опублікований у № 9 за 2000 рік:

1. "Стрім". 2. Марисюк. 3. Казка. 4. "Апостол". 5. Львів. 6. "Весна". 7. "Андрей".

Свято Покрови Пресвятої Богородиці одне з найбільш вшановуваних в Україні, а Церква радісно звеличує його такими словами:

Тропар Покрови (г.4): Сьогодні ми, благовірні люди, радісно святкуємо, осяяні твоїм, Божа Мати, явленням і, дивлячись на твій пречистий образ, щиро просимо: Покрий нас святим твоїм покровом і визволь нас від усякого зла, благаючи Сина твого, Христа Бога нашого, щоб спас душі наші.

Кондак Покрови (г.3): Діва сьогодні стоїть перед нами у храмі та з хорами святих невидимо за нас молиться Богу. Ангели з архиєреями поклоняються, апостоли ж з пророками радуються, бо за нас благає Богородиця споконвічного Бога.

НА ВЕЧІРНІ

Стихири на Литії

(г.3): Настав сьогодні, Пресвята Діво, світлий празник твого чесного покрову. Краще від сонця ти освічуєш людей, що з вірою і чистим серцем визнають тебе за справжню Матір Божу і співають твоєму Синові: Христе Боже, за молитвами Вседіви, яка непорочно і без зотління тебе породила, не дай свого спадкоємства ворогам, але, як милосливий, спаси в мирі душі наші.

Слава і нині *(г.2):* Зійшовшися нині, вірні, ублажім Пренепорочну Всецарицю, Пречисту Діву і Матір Христа Бога. Вона бо невпинно простягає благальні руки до свого Сина і покриває людей своїм святим покровом. Тому благально їй заспіваймо: Радуйся, Покрове й Заступнице та Спасителько душ наших!

НА УТРЕНІ

Канон, пісня 9

Заспів: Величай, душе моя, святий Покров Вседіви Богородиці.

Ірмос: Всі земляни хай ликують, просвічені духом! Нехай торжествує єство безтілесних умів, почитаючи священне торжество Богоматері, і хай кличе: Радуйся, всеблаженна Богородице, чиста Вседіво!

(«Молитвослов», Рим-Торонто, 1990)